

krasni labodi. In labode je Miče imel tako rad! V veselje mu je bilo, da jih je pital. Nekega popoldne si Miče dovoli šalo, da labodom nastavi klobuk, v katerega je natrosil — ne morda krušnih drobtin — nego le — peska. Labod priplava blizu ter pogleda v klobuk. Menda je kmalu spoznal, da ga je Miče »potegnil.« Zato vrže klobuk v vodo. Miče se nagne, hoteč doseči klobuk, a v tem telebne v globoko vodo. Gotovo bi bil utonil, da ni njegova sestra jela glasno klicati na pomoč, na kar je pritekel grajski vrtnar, ki ga je rešil.

Od tega dne pa je bil Miče previdnejši. Česar se je lotil, se je lotil mirno in preudarno, tako da ga je odslej vsaka nezgoda zapustila. Zdaj je Miče že postaven fant, in lahko vas zagotavljam, da nima več smole, nego da mu gre vse po sreči. Pravično bi bilo, da bi se odslej ne pisal več Miče Nerodnik nego — Miče Srečnik!

Prvi pozdrav pomladi.

Ščinkavec se spet oglašā:
gričučū, čerī, čerī!
Pomladanski dih prinaša
veter z južne mu strani...

Bajno vrt dehtī in cvēte,
dosti hrane je pōvsod,
on pa si z družico plete
gnezdece za mladi rod...

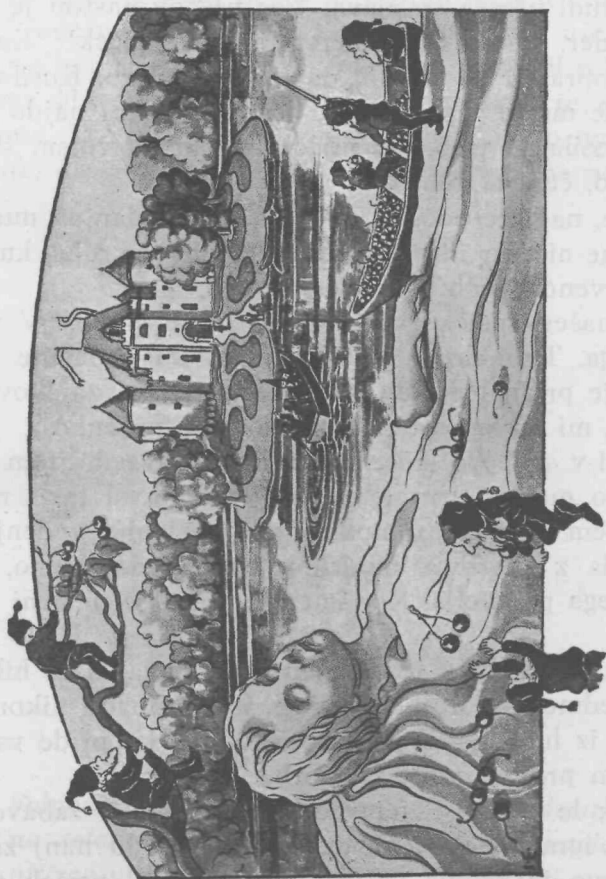
Pa zbudijo se spomini
na prelepo mu pomlad,
ko po bregu in ravnini
svet ogrne zelenjad.

V hrepenenju po teh dnevih
ptičku grlo v spev drhti;
vedno v glasnejših odmevih
z vrtov vseh ta spev zveni.

Prvi je pozdrav pomladi,
ki iz dalj se že ljubō
nam smehljā in v sladki nadi
težko čaka jo vsakdō.

Fr. Rojec.

SANJE SOSEDOVE MILICE